

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi!

„Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“

Mt 7,13,14

Píseň 440 *Ozvi se, Pane můj*

Modlitba: Hospodine, Pane náš, mnoho dobrých věcí dostáváme a dovedeme za ně být vděční. Máme se docela dobře, nemůžeme si stěžovat. Ale podívej se na nás důkladně, pohleď do našich duší a srdcí. Uvidíš, jak jsme vnitřně ubití a zprahlí. Jak zápasíme (a někdy už se skoro vzdáváme) o to, abychom se nenechali otupit, abychom se nenechali nachytat a nepřejímali mentalitu bezhlavého stáda, laciné vidění světa, reklamní hesla, pseudoživotní moudra vedoucí jen ke lhостejnosti a neodpovědnosti, abychom neskončili u pouhého křesťanského nátěru, abychom neusilovali o pouhé zdání čistoty, zdání dobrých vztahů, zdánlivé manželství a zdánlivou rodinu, zdánlivé společenství bratří a sester.

Pane, dej nám toužit po pravém životě, po ryzosti a pravdě, dej nám přicházet v pravdě a poctivosti k Tobě, jenž jsi Pastýřem i pastvinou, studnicí i vodou živou.

Slituj se nad námi, Pane. Kriste, smiluj se. Pane, smiluj se a daruj nám svého Ducha, svou sílu a věrnost. Amen.

Čtení: Ex 34,27-35

Píseň 672 *Dej nám moudrost, odvahu*

Text: Mk 4,21-25

Kázání:

„Dávejte pozor na to, co slyšíte.“ – Snažíme se dávat pozor, ale

moc jasná Ježíšova slova nejsou. Ten, který žádá, aby naše řeč byla Ano, ano, Ne, ne, nás tady mate. O čem mluví? Co chce říci? Ještě tak srozumitelné by mohlo být, že „bude přidáno tomu, kdo má, a odňato tomu, kdo nemá“ – pokud bychom si pod „tím“ představili bohatství – bohatý dále bohatne a chudý chudne. Stará moudrost, tisíckrát ověřená zkušenost. Ale povzbudivá není. Na tohle máme dávat pozor? Od Ježíše bychom čekali radostnou zvěst! A zatím – jakási skepse a snůška absurdit. Světlo, kahanec se místo na vyvýšeném místě ocitá pod kýblem či pod rohoží a něco se tají a skrývá, jen aby to potom mohlo být odhaleno?

Takhle se asi běžně nakládá s informacemi. Je v tom velká moc: vědět něco, co druzí nevědí, něco tajit a pak cíleně, účelově odhalovat v pravý čas. Mlžit a zveřejnit jen to, co se hodí. Zařadit informaci do kontextu, aby zapůsobila, jak chci, ale nepřiznat, co chci a proč. A pak se volá po transparentnosti. Po průhlednosti slov a činů, veškerého jednání. Aby bylo vidět, co je za tím. Dobrá. (Jen nevím, proč k tomu potřebujeme cizí slovo. Klidně bych se bez transparentnosti obešel – stačí přece stará dobrá přímota a poctivost. A to je výzva nejen pro nějaké politiky a novináře, ale taky pro církev, pro nás, pro kohokoli.)

„Přichází snad světlo, aby bylo dáno pod nádobu?“ O čem tady Ježíš mluví? Kam míří? Ze souvislosti tuším, že Ježíš mluví o Božím království. Boží království (Ježíšova zvěst o království) je světlem – je radostí, pomocí, orientací. (Tomu napovídá i zvláštní obrat, že světlo „přichází“.) Jenže o tom Božím království Ježíš mluví v podobenstvích, v hádankách. Ovšem ne proto, že by chtěl něco tajit, nýbrž asi proto, že to jinak nejde. Co je Boží, přesahuje běžné lidské chápání. Nejen rozumové chápání, nýbrž vůbec schopnost pojmut, obsáhnout.

Boží království přichází s Ježíšem. A Ježíš o něm nejen mluví, také ho žije, ztělesňuje. Je světlem – takovým osvobodivým zjevem. Ovšem, Ježíš uzdravuje, vyhání zlé duchy, přijímá hříšníky - ale zároveň zneklidňuje a jaksi znejistňuje.

Zpochybňuje autority a samozřejmost toho, co vždycky bylo a platilo. („Kdo je má matka?“ - nedávno jsme si tady připomněli jeho podivnou, troufalou otázku.) Ježíš přichází s osvobodivou zvěstí, rozvazuje svěřací kazajku tíživých, nekonečných povinností, zbavuje sevření minulých vin, ztracenosti, rezignace. Ale něčím je snad ještě náročnější. Když totiž to pro život podstatné je vztah s Bohem (neviditelným, neobsáhnutelným, přicházejícím jen v odkaze, ve svědectví Ježíše), pak jsou otřeseny obvyklé opory jako třeba rodina, církve nebo morální hodnoty, na nichž se orientujeme. Nebo je aspoň nutné je pořád nějak přezkoumávat.

Tak si myslím, že Ježíš tady mluví se svými učedníky a reaguje na situaci, kterou znají, na to, co vidí. Ježíš přitahuje i odpuzuje, Ježíšova zvěst království vzbuzuje naděje i nesouhlas a odpor. Podobnoství o rozsévání (které pronesl bezprostředně před tímto textem) reflektuje skutečnost, že většina jeho posluchačů slovo království nakonec nezpracuje, nepřijme, nevydrží, jakkoli je zpočátku třeba i nadšená. V práci rozséváče převažují ztráty – až na konci se ukáže, že i těch málo, kdo v sobě nechali jeho slovo růst, všechny předchozí ztráty nahradí a přesáhnou.

Ježíšova zvěst, svědectví o Božím království, Boží lásce vrcholí při jeho ukřižování. Okamžik nejsilnějšího světla – i největšího zatemnění, protože právě tady je odmítnutí a odpor vůči Ježíšovi nejsilnější. Dokonce učedníci se rozutečou... Kříž je pohoršení, skandál, bláznovství. Je to ještě vůbec světlo? A přece - cesta ke vzkříšení. Cesta k životu. „Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“

„Přichází snad světlo, aby bylo dáno pod nádobu nebo pod postel, a ne na svícen?“ Samozřejmě patří světlo (rozumí se olejová lampa) na svícen! Jenže učedníci mohou mít v tu chvíli pocit, že snad Ježíš ani tím Božím světlem není. Vzmáhají se kolem něj síly noci a zdá se, že je není schopen přemoci. Už ho šoupli pod kýbl a už ho dusí rohoží. Ale slyšte: bude na svícnu,

skryté se vyjeví a Bůh ještě přidá.

Víra, důvěra ve světlo Ježíšem ztělesněné jako by měla projít těsnými dveřmi, tunelem, tísní a temnotou, kdy jsou její síla a její smysl skryté. Ježíš umírá na kříži, naši blízcí hynou nemocemi, společenství víry se neshodne, svět se všelijak trápí a my pořád nejsme lepší. Má cenu se modlit a snažit se odpouštět a milovat a žít v pravdě? - - „Jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám, a ještě přidá. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.“ Nemyslím, že tu jde o to, nesoudit, ani nejde o obecnou moudrost týkající se bohatství a chudoby. Jde o víru, naději. Jakou měrou měříte – jestlipak vidíte svět, druhé, sebe ve světle víry a naděje? Kdo to tak máte, tomu bude přidáno. Bláznivá ježíšovská důvěra se dočká toho, že jí Pán Bůh přidá, rozmnoží, rozšíří. Má to ve své povaze, je to její podstatou. Kdo si jí nechá překrýt kýblem vlastní důležitosti a morální nadřazenosti, kdo jí zadusí rohoží sebezavržení a absolutní skepse, ten ztratí i to málo naděje, co mohl mít.

„Dávejte pozor na to, co slyšíte.“ Čemu přikládáte srdce, čím se necháváte vést... Pane Bože, přijď tvé království. Amen.

Píseň 662 *Do země se skrývá*

Ohlášky

Sbírka

Píseň 689 *Proč se svět marností, bohatstvím honosí*

Přímluvná modlitba

Otče náš

Poslání: „Svou cestu svěť Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.“ Ž 37,5

Požehnání

Píseň 544 *Pomoc naše budiž z tebe*